

רועי שניידר אין לי מה מלבד החריזה

מתוך "רחוק רחוק"

*

היינו יחד פעם. כן, אני נוצר
בזכרוני היטב את כל הרגושים
אשר חויתי כך; בוטח כך, בוצר
את כל ענבי לבך, ואין בם באושים.

ואיך שתלנו פעם פרח בחצר
ואין לנו אלים, ואין לנו חושים;
והפרחים גאו ולא ידעו קוצר,
ולא ידעו סופה ולא זמנים קשים.

כמונו הם נכלו. השקט בחדרך
שגש אותך מאוד. אני הרשה הרשיתי.
ידעת — אין שום טעם פעם לשרך.

וראיתך קמלה כמו אכל שגשפח.
ידעתי, דן אותי האל, והתקשיתי
בעוד עבר הזמן ואת רק התרפכת.

*

אני סבור עכשו כי אין לי אחיזה.
ליד זווית הפה נותרו לי פרורי
פתיכה. הצל דועך. שירנא לא שירי
ולא נדרי ולא בינה ולא תזונה.

וגם אם אתעמק בשך האריזה
החיצונית, וגם אם נצח כך, הרי
אין טעם ממילא. כלנו ארורי
הנצח. אין לי מה מלבד החריזה,

מלבד השוררות, מלבד הלבדים.
המצח קר, מוזע. המצח מקלל
לנצח. והשמש רע והוא פחדים.

וכבר איני יודע — אי שם בחלל
ישנו השקט. כן. עכשו אני מקדים
את מות השקט. כן. לזקחהו לשלל.

חבלים

בְּלַחֲוֵי נִמְהָלִים אֲגָלִים בְּטָלָלִים;
לְעֵינֶיהָ נִגְלִים הֵם, וּמְמַלְלִים
אֶת עֲצָבוֹן הַפְּרִידָה. הַשָּׁמַיִם גְּדוּלִים
מִעֲלֶיהָ, מֵעַל טְהָרָה. הַגָּלִים
מְאוֹשִׁים בְּרוּחָהּ כְּבִיָּם. הֵם כְּחֹלִים –
אֵךְ עֵינֶיהָ יוֹתֵר. עֲפַעְפֵי מִתְכַּלְּמִים
בְּעֲצָמֵי אֶת עֵינֵי לְמוֹלָה; הֵם חוֹלִים
כְּשֶׁאֵינִי אֵתָּה. הַזְּמַנִּים נִמְלִים
לְרַגְלֶיהָ עָלֵי הַחוֹלוֹת. כֹּה קִמְלִים
הֵם שִׁירֵי הַכְּתוּבִים עַל אוֹדוֹת בְּגָלָלִים,
בְּגָלְלֶיהָ.

טבע והיא

נִשְׁפָּכו לְרֹצְפָה הָעֵבִים,
וְנִפְלוּ מִחֲסָרֵי הַכֶּרֶה.
כְּמוֹ הַזְּמַן מְאוֹיֵךְ כְּבִים
וְשָׁבִים וְעִפִּים לְשָׁמַיִם.

נִשְׁפָּכו לְרֹצְפָה הַקְּרִבִּים,
וְאִין לִי אֵלָא לְהַסְתַּכֵּל
מֵה יָפִים וְחַפִּים הֵם עֲבִיךְ
בְּנִבְכֵי הַרְקִיעַ שׁוֹחִים.